

Luna

MLAD MESEC

IJAN MEKDONALD

Preveo
Goran Skrobonja

■ Laguna ■

Naslov originala

Ian McDonald
LUNA NEW MOON

Copyright © Ian McDonald 2015
Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Inid

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Sadržaj

Luna: likovi	9
------------------------	---

BLIŽA STRANA MESECA

Jedan.	17
Dva.	52
Tri	90
Četiri.	108
Pet	159
Šest.	229
Sedam	251
Osam	285
Devet.	322
Deset.	342
Jedanaest	378
Rečnik	429
Havajski kalendar	433
O piscu	435

Luna: likovi

Za termine u vezi sa običajima lunarnog venčanja i korporativnim titulama, pogledajte rečnik.¹

KORTA HELIO

Adrijana Korta: osnivač i *čoe*go Korta *helija*

Karlos de Madeiras Kastro: Adrijanin *oko* (pok.)

Rafael (Rafa) Korta: najstariji Adrijanin sin; *hvedang* Korta *helija*

Rejčel Makenzi: *oko* Rafe Korte

Lusika Asamoa: *keđi-oko* Rafe Korte

Robson Korta: sin Rafe Korte i Rejčel Makenzi

Luna Korta: kći Rafe Korte i Lusike Asamoa

Lukas Korta: drugi Adrijanin sin; *đonmu* Korta *helija*

Amanda Sun: *oko* Lukasa Korte

Lukasinjo Korta: sin Lukasa Korte i Amande Sun

Arijel Korta: kći Adrijane Korte; istaknuta pravica na Klavijevom sudu

¹ Radi upućivanja na rečnik, te reči će biti označene kurzivom kada se prvi put pojave u tekstu. (Prim. prev.)

Karlinjos Korta: treći sin Adrijane Korte; direktor površinskih radova i zatočnik *Korta helija*

Vagner „Lobinjo“ Korta: četvrti (razbaštinjeni) sin Adrijane Korte; analitičar i Mesečev Vuk

Marina Kalzage: površinska radnica *Korta helija*, kasnije sekretarica Arijel Korte

Elen de Braga: finansijska direktorka *Korta helija*

Eitor Pereira: šef obezbeđenja *Korta helija*

Dr Karolina Makareg: lična lekarka Adrijane Korte

Nilson Nunjes: stjuard Boa Viste

MADRINJE

Ivet: surogat-majka Rafe Korte

Monika: surogat-majka Lukasa Korte

Amalija: surogat-majka Arijel Korte

Flavija: surogat-majka Karlinjosa, Vagnera i Lukasinja Korte

Elis: surogat-majka Robsona i Lune Korte

MAKENZI METALI

Robert Makenzi: osnivač *Makenzi metala*; penzionisani generalni direktor

Alisa Makenzi: oko Roberta Makenzija (pok.)

Dankan Makenzi: najstariji sin Roberta i Alise Makenzi; generalni direktor *Makenzi metala*

Anastasija Voroncov: oko Dankana Makenzija

Rejčel Makenzi: najmlađa kći Dankana i Anastasije; oko Rafe Korte i majka Robsona Korte

Apoloner Voroncov: keđi-oko Dankana Makenzija

Adrijan Makenzi: najstariji sin Dankana i Apoloner; oko Džonatona Kajodija, Mesečevog Orla

Deni Makenzi: najmlađi sin Dankana i Apoloner; šef *Makenzi fuzije*, ogranka *Makenzi metala* za helijum 3

Brajs Makenzi: mlađi sin Roberta Makenzija; šef finansija za *Makenzi metale*; otac brojnih „usvojenika“

Hoang Lam Hung: usvojenik Brajsa Makenzija i nakratko oko Robsona Korte

Džejd Sun Makenzi: druga oko Roberta Makenzija

Hedli Makenzi: sin Džejd Sun i Roberta Makenzija; zatočnik u *Makenzi metalima*; polubrat Dankana i Brajsa

Analiz Makenzi: tamni *amor* Vagnera Korte u njegovom tamnom aspektu

Oin Kif: šef obezbeđenja u *Makenzi metalima*; zamenio ga je Hedli Makenzi

Kira Makenzi: Mesečev trkač

AKA

Lusika Asamoa: oko Rafe Korte, kasnije članica Kotokoa Abe-ne Asamoe; Mesečev trkač

Kodo Asamoa: kolega iz kolokvijuma Lukasinja Korte i Mesečev trkač

Ja Afuom Asamoa: učesnica žurke u Tveu

Adofo Mensa Asamoa: *Omahene* Zlatne stolice, šef Kotokoa

TAIJANG

Džejd Sun: oko Dankana Makenzija

Amanda Sun: oko Lukasa Korte

Džejden Ven Sun: vlasnik rukometnog tima *Sunčevi tigrovi*

Džejk Tenglong Sun: generalni direktor kratkotrajne projektantske kuće *Najmanje ptice*

Fu Si, Šenong, Žuti Car: Tri veličanstvena: veštačke inteligencije visokog nivoa koje je razvio *Taijang*

VTO

Valerij Voroncov: osnivač VTO, proveo prethodnih pedeset godina u bestežinskom stanju na cikleru *Sveti Petar i Pavle*

Nikolaj „Nik“ Voroncov: zapovednik flote lunarnih brodova VTO

Grigorij Voroncov: (nakratko) *amor* i pribežište Lukasinja Korte

KORPORACIJA ZA LUNARNI RAZVOJ

Džonaton Kajodi: Mesečev Orao: predsjednik *Korporacije za lunarni razvoj*

Sudija Kufur: viši sudija Klavijevog suda i profesor prava Arijel Korte

Nagai Rijeko: viši sudija Klavijevog suda i članica Paviljona Belog Kunića

Vidija Rao: ekonomista i matematičar, član Belog Kunića i Lunarnog društva; pobornik nezavisnosti; programer Tri veličanstvena sa *Taijangom* za korporaciju *Vajtejker Godar*

SESTRINSTVO GOSPODARA SADAŠNJICE

Irma Loa: ispovednica Adrijane Korte

Madrinja Flavija: pristupila sestrinstvu posle izгона iz Boa Viste

Mai de santo Odunlade Abosede Adekola: matrona Sestara Gospodara Sadašnjice

MERIDIJAN / KRALJICA JUGA

Žorže Nardes: bosa nova muzičar i *amor* Lukasa Korte

Soni Šarma: istraživač s Univerziteta Farsajd

Marijano Gabrijel Demarija: direktor Škole sedam zvona, koledža za ubice

An Sijujing: trgovački delegat iz *Kineske energetske investicione korporacije*

Eliza Strači: dizajnerka nanovera; honorarna saradnica *Najmanjih ptica*

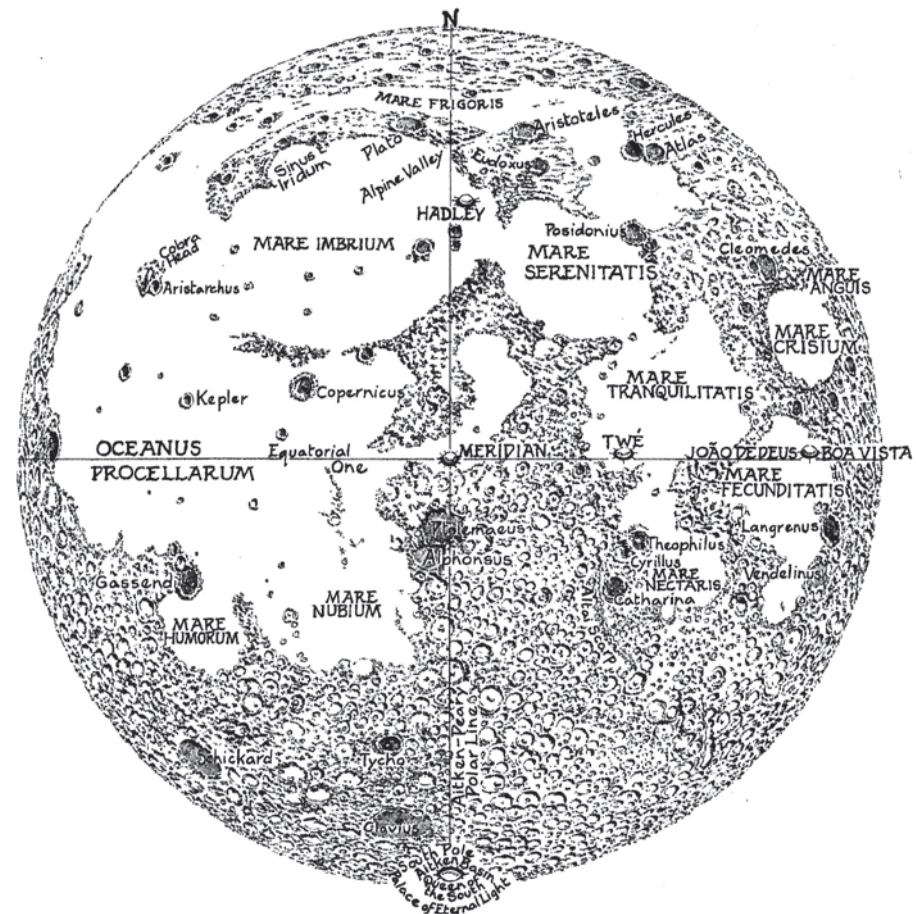
VUKOVI

Amal: vođa čopora Plavih vukova u Meridijanu

Saša Volčonok Ermin: vođa čopora Magdalena iz Kraljice Juga

Irina: *amor* Vagnera Korte u vreme svetlosti

BLIŽA STRANA MESECA

JEDAN

U beloј sobi na rubu ravnice Centralni zaliv² sedi šestoro golih tinejdžera. Tri devojčice, tri momka. Put im je crna, žuta, smeđa, bela. Neprestano, napeto, češu se po koži. Gubitak vazduha suši kožu, izaziva svrab.

Prostorija je tesna, bure jedva dovoljno veliko da se u njemu stoji. Klinci su uglavljeni na klupama okrenuti sučelice, butina stisnutih uz butine suseda, dok im kolena dodiruju kolena onog preko puta. Nemaju gde da gledaju niti šta da vide osim jedni druge, ali izbegavaju da se pogledaju u oči. Previše blizu, previše izloženi. Svi dišu kroz providne maske. Kiseonik šišti tamo gde maske ne prijanjaju dobro. Tik ispod prozora na vratima izlazne komore nalazi se merač pritiska. On stoji na petnaest kilopaskala. Bio je potreban jedan sat da se pritisak spusti ovoliko.

Ali napolju je vakuum.

Lukasinjo se naginje napred i još jednom gleda kroz prozorčić. Kapija je jasno vidljiva; linija od njega do nje prava je i

² Lat.: *Sinus Medii*, mala lunarna ravnica na preseku Mesečevog ekvatora i nultog meridijana. (Prim. prev.)

otvorena. Sunce je nisko, senke su duge i duboke, padaju prema njemu. Crnje na crnom regolitu, mogle bi da kriju mnoge zamke. *Temperatura površine je sto dvadeset stepeni po Celzijusu*, upozorio ga je njegov pratilac. *Biće to hod po žaru.*

Hod po žaru, hod po ledu.

Sedam kilopaskala. Lukasinjo se oseća otečeno, koža mu je zategnuta i nečista. Kad merač dođe do pet, brava će se otvoriti. Lukasinjo bi voleo da je njegov pratilac s njim. Ćinđi³ bi mogao da mu uspori zahuktalo srce, umiri trzaje mišića u njegovoj desnoj butini. Njegove oči hvataju oči devojčice spram njega. Ona je Asamoa; stariji brat sedi kraj nje. Prsti joj iskreću amajliju sa *adinkra* simbolom oko vrata. Njen pratilac ju je svakako upozorio na to. Metal može tamo napolju da se u trenu zavari za kožu. Mogao bi da joj zauvek ostane ožiljak u obliku gaje Njame.⁴ Ona mu upućuje delić osmeha. Tu je šestoro golih, zgodnih tinejdžera stisnutih bedrom uz bedro, ali komora je seksualni vakuum. Svaka misao usmerena je prema onome što se nalazi iza vrata. Dvoje Asamoa; jedna devojčica iz porodice Sun; jedna od Makenzija; uplašeni momak Voroncov, koji ubrzano diše; i Lukasinjo Alveš Mao de Fero Arena de Korta. Lukasinjo je bio u vezi sa svima njima osim sa Makenzijevom. Korte i Makenziji ne stupaju u veze. I sa Abenom Maanu Asamoom, zato što je toliko savršena da plaši Lukasinja Kortu. Ali njen brat; taj puši bolje od svih.

Dvadeset metara. Petnaest sekundi. Ćinđi je utisnuo plamenom te brojeve u njega. Udaljenost do druge komore. Vreme koje golo ljudsko telo može da izdrži u čistom vakuumu.

³ Reč Ćinđi (*jinji*) potiče od Antonija Karlosa Žobima, pevača bosa nove iz šezdesetih godina dvadesetog veka, koji je komponovao pesmu „Din-di“. Tokom sedamdesetih soul pevač Džon Lusijen obradio je tu pesmu, ali je reč Ćinđi (sa značenjem „dragi/draga“) izgovarao kao Ćinđi. (Prim. prev.)

⁴ *Gye Nyame* je *adinkra* simbol iz Gane; značenje ovog simbola je „osim Boga ili vrhovne Božje moći“. (Prim. prev.)

Petnaest sekundi pre nesvesti. Trideset sekundi pre nepopravljivih oštećenja. Dvadeset metara. Deset koraka.

Lukasinjo se osmehuje zgodnoj Abeni Asamoi. Tada blesne crvena svetlost. Lukasinjo je na nogama dok se vrata otvaraju. Poslednji dah vazduha iz komore izbacuje ga na Centralni zaliv.

Prvi korak. Njegova desna noga dodiruje regolit i izbijaju mu svaku misao iz glave. Oči peku. Pluća gore. Rasprsnuće se.

Drugi korak. Izdisaj. *Napolje. Nulti pritisak u tvojim plućima*, rekao je Ćinđi. Ne, ne, to je pogrešno, to je smrt. Izdahnu da ti pluća ne eksplodiraju. Stopalo mu se spušta.

Treći korak. Ispušta vazduh. Dah mu se zamrzava na licu. Voda na njegovom jeziku, suze u krajevima očiju mu ključaju.

Ćetiri. Abena Asamoa huji pred njim. Koža joj je siva od mraza.

Pet. Oči mu se lede. Ne usuđuje se da trepne. Kapci bi mu se zaledili tako sklopljeni. Ako trepneš, oslepećeš, ako oslepiš, umrećeš. Pogled mu je prikovan za komoru, okruženu plavim navigacionim svetlima. Mršavi Voroncov prolazi kraj njega. Trči kao ludak.

Šest. Srce mu je uspaničeno, bori se, gori. Abena Asamoa se baca u komoru, obazire se dok poseže za maskom. Oči joj se šire, vidi nešto iza Lukasinja. Usta joj se otvaraju u nemom krik.

Sedam. Osvrće se. Kođo Asamoa je pao, tumba se, kotrlja. Kođo Asamoa se davi u Mesečevim okeanima.

Osam. Dok hrli prema plavim svetlima komore, Lukasinjo naglo širi ruke i zaustavlja bezglavi trk.

Devet. Kođo Asamoa se upinje da ustane, ali slep je, prašina mu se zaledila na očnim jabučicama. Maše rukama, posrće, tetura se napred. Lukasinjo ga hvata za ruku. Ustaj. Ustaj!

Deset. Crvenilo mu pulsira u očima: krug svetlosti i svesti fokusiran na krug ulazne komore. Krug koji se primiće sa svakim pulsom crvenila u njegovom mozgu koji se dezintegriše. Diši!, vrište njegova pluća. Diši! Ustaj. Ustaj. Komora je puna ruku i lica. Lukasinjo se baca u krug ruku koje posežu. Krv mu ključa. Gas mu vri u venama; svaki mehurić je usijani kuglični

ležaj. Snaga ga izdaje. Um mu umire, ali on ne pušta Kođovu ruku. Vuče tu ruku, vuče tog dečaka; u agoniji je, gori. Oseća udar, čuje krik naglog rasta vazdušnog pritiska.

U malenom vidokrugu koji mu je preostao, on vidi isprepletene udove, guzice i stomake, sa kojih kaplju kondenzacija i znoj. Čuje brektaje koji se pretvaraju u smeh, jecaje koji preraštaju u bezumni kikut. Tela drhture od ludačkog smeha. Trčali smo po Mesecu. Pobili smo Gospu Lunu.

Novi blesak prizora: crvena mrlja na centralnoj liniji vrata komore: čudno crvenilo na belom. Ne skida pogled sa toga, sa crvene mete koja svu njegovu svest povlači u liniju između njega i nje. Dok mu svest klizi u tamu, on shvata šta je ta crvena tačka. Krv. Spoljna vrata komore zalupila su se na palcu leve noge Kođa Asamoe, spljeskavši ga u dronjak mesa.

A sada tama.

Krilata žena jezdi napolje sa vrha tople struje. Rana svetlost je pretvara u zlato. Ona grebe po samom krovu sveta, onda izvija leđa, podvlači ruke, izbacuje stopala i ponire kao lasta. Stotinu, dve stotine metara u sunovratu, crna tačka koja hrli iz lažne zore, pored fabrika i stanova, prozora i balkona, žičara i liftova, gazišta i mostova. U poslednjem trenutku ona opruža prste, širi primarno perje od nanovlakna i izvlači se iz poniranja. I uvis, diže se visoko, krila joj blešte na sve jačem svetlu. U tri zamaha krilima, već je kilometar daleko, zlatna mrljica spram monumentalnog prizora kanjona kvadre Orion.

„Kučka“, šapuće Marina Kalzage. Ona mrzi slobodu leteće žene, njenu krepkost, savršenu kožu i zategnuto, gimnastičarsko telo. Ponajviše od svega, mrzi što ta žena može da trači dah na rekreaciju, dok Marina mora da se bori za svaki gutljaj vazduha. Marina je umanjila svoj refleks disanja. Čib na njenoj očnoj jabučici pokazuje Marinin sve veći dug za kiseonik. Svako nadimanje pluća košta. Zašla je u minus u banci disanja. Pamti

osećaj panike kada je prvi put pokušala da treptanjem izbaci novi čib iz oka. Nije se dao. Pročakala ga je prstom. Ostao je spojen s njenim okom.

„Svi to imaju“, rekao je agent KLR za doček i prilagođavanje. „Bilo da si običan šljaker koji je upravo sišao sa ciklera, ili Orao lično.“

Statusne pruge za njena Četiri elementala živnule su: statusi računa za vodu, prostor, podatke, vazduh. Od tog trenutka merili su i naplaćivali svaki gutljaj i spavanje, svaku misao i dah.

Kada stigne do vrha stepeništa, vrti joj se u glavi. Naslanja se na nisku ogradu i bori za dah. Pred njom je zastrašujuća, prepuna praznina, blistava od hiljada svetiljki. Kvadre Meridijana ukopane su kilometar duboko i poštuju izokrenuti društveni poredak: bogati žive nisko, siromasi žive visoko. Ultraljubičasti, kosmički zraci, nabijene čestice iz solarnih buktinja bombarduju golo lice Meseca. Zračenje spremno upija nekoliko metara dubok lunarni regolit, ali veoma energični kosmički zraci u iskrama dižu iz tla kaskadu vatrometa sekundarnih čestica koje mogu da oštete ljudsku DNK. Zato su ljudska staništa ukopana duboko, a građani žive onoliko daleko od površine koliko mogu sebi da priušte. Samo su industrijski nivoi viši od Marine Kalzage, a oni su gotovo potpuno automatizovani.

Gore, spram lažnog neba, poskakuje srebrni dečji balon, zarobljen.

Marina Kalzage ide gore da proda sadržaj svoje bešike. Kupac pišačke klima joj glavom da uđe u njegovu kabinu. Pišačka joj je oskudna, žutomrka i zrnasta. Vidi li to ona i tragove krvi? Kupac pišačke procenjuje njene minerale i hranljive materije, pa joj plaća. Marina prenosi sredstva na račun svoje mreže. Možeš da umanjíš disanje, piratišeš vodu, napabirčiš hranu, ali oko širine opsega nema cile-mile. Heti, njena pratilja, zgušnjava se iz mlaza piksela iznad njenog levog ramena. To je osnovni, besplatni svlak, ali Marina Kalzage je ponovo na mreži.

Sledeći put, šapuće ona dok se ponovo penje, do hvatača magle. *Sledeći put ću doći s lekovima, Blejk.*

Marina prevaljuje poslednjih nekoliko stepenika na rukama i nogama. Plastična mreža je bila idealna za sakupljanje; ugrabljena i skrivena pre nego što su botovi *zabalini* mogli da je pronadu i recikliraju. Princip je drevan i pouzdan. Plastična mreža okačena između potpornih greda. Topao vlažan vazduh se diže i u svežini veštačke noći nakratko formira oblake ciruse. Izmaglica se kondenzuje na finoj mreži i kaplje niz niti u teglu za sakupljanje, u količinama dovoljnim za piće. Gutljaj za nju, tečnost za Blejka.

Neko je kod njene zamke. Visok, lunarno mršav muškarac pije iz njene tegle.

„Daj mi to!“

Muškarac gleda u nju, onda ispija teglu do dna.

„To nije tvoje!“

Ona još ima mišiće sa Zemlje. Čak i bez vazduha u plućima, može da ga savlada; veliki, bleđi, krhki mesečev cvet.

„Odlazi odavde. To je moje.“

„Više nije.“ U ruci mu je nož. Ona ne može ništa protiv noža. „Vidim li te ponovo ovde, ustanovim li da je nešto nestalo, raskomadaću te i prodati.“

Ne može ništa da uradi. Nema tog postupka, reči, pretnji ili pametnih ideja koje bi mogle bilo šta da promene. Taj muškarac s nožem ju je zgromio. Može samo da se pokunjeno odvuče odatle. Svaki korak, svaka prečka ispunjeni su razornim stidom. Na maloj galeriji s koje je videla leteću ženu, ona pada na kolena i povraća grčevito se u besu. Suvo, zadihano, neproduktivno. Nema vlage, niti hrane preostale u njoj.

Gore, visoko iznad Meseca.

Lukasinjo se budi. Providna školjka leži mu preko lica toliko blizu da mu se dah magli. On paniči, diže ruke da udari po toj

klaustrofobičnoj stvari, da je odbaci od sebe. Tamna toplota širi mu se kroz lobanju, potiljak, niz ruke, trup. Bez panike. Spavaj. Poslednje što vidi je ljudska prilika kraj uznožja kreveta. Zna da to nije duh pošto na Mesecu duhova nema. Njegov kamen ih odbacuje, njegova radijacija i vakuum ih razvejavaju. Duhovi su krhke stvari, isparenja, nijanse i uzdasi. Ali ta ljudska prilika stoji kao duh, siva, prekrštenih ruku.

„*Madrinja* Flavija?“

Duh diže pogled i osmehuje se.

Bog ne bi kaznio ženu koja krađe iz očajanja. Marina svakog dana u povratku od kupca pišačke prolazi kraj svetilišta: ikone Naše Gospe od Kazanja oko koje pulsira sazvežđe biosvetiljki. Svaki taj mehur od želatina sadrži vode dovoljno da se napune usta. Brzo, grešno, ona ih trpa u svoj ranac. Četiri će dati Blejku. On je stalno žedan.

Prošle su samo dve sedmice, ali Marini se čini da poznaje Blejka čitav život. Siromaštvo rasteže vreme. A siromaštvo je lavina. Jedno malo klizanje izaziva sledeće, pokreće nova i onda sve klizi naniže, hita sve dalje. Jedan poništeni ugovor. Jednog dana agencija se nije javila. A te sićušne cifre na rubu njenog vidokruga i dalje su otkucavale. Klizale se, hitale sve dalje. A onda je počela da se penje uz lestvice i stepeništa, uza zidove kvadre Orion. Pela se sa potke mostova i galerija, gore iznad avenija sa stanovima, uz sve strmija stepeništa i merdevine (jer liftovi koštaju, a do tih najviših nivoa liftovi i ne idu), uvis prema visećim hrpama i kockama Bairro Alta. Redak vazduh mirisao je na vatromet: sirovi kamen još svež posle prolaska građevinskih botova, sinterovano staklo. Gazišta su se opasno njihala pored vrata-zavesa kamenih ćelija, osvetljenih samo svetlom koje je prodiralo kroz njihova vrata i nezastakljene prozore. Jedan pogrešan korak podrazumevao je spori vrisak dole, prema neonima Gagarinovog prospekta.

Bairo Alto se menjao sa svakom lunom i Marina je odlutala daleko pre nego što je pronašla Blejkovu sobu. *Pristajem da delim; zajedničko plaćanje dnevnog zakupa*, pisalo je u oglasu na spiskovima Meridijana.

„Neću se dugo zadržati“, rekla je ona, obazirući se po jedinoj prostoriji sa dva duška od memorijskog sunđera, praznim plastičnim bocama za vodu, bačenim poslužavnicima za hranu.

„Nikad se ne zadrži dugo“, rekao je Blejk. Onda su mu se oči iskolačile i on se presamitio u razornom, sterilnom kašlju koji mu je protresao svako rebro i košćicu u mršavom telu. Od isprekidanog kašlja Marina je cele te noći ostala budna; tri suva, gotovo razdražljiva nakašljavanja. Onda još tri. I još tri. I još tri. Zbog kašlja je bila budna svake sledeće noći. Bila je to pesma Bairo Alta: kašalj. Silikoza. Mesečeva prašina pretvara pluća u kamen. Posle paralize nastupa tuberkuloza. Fazi to lako leče. Ljudi koji žive u Bairo Altu troše svoj novac na vazduh, vodu i prostor. Čak su i jeftini fazi tek daleka nada.

Marina. Prošlo je toliko vremena otkad joj se pratilja poslednji put obratila da ona umalo ne pade sa merdevina od iznenađenja. *Imaš poslovnu ponudu.* Pad je to od nekoliko metara; ništa pod ovom ludom gravitacijom. Ona i dalje sanja da leti: u tim snovima ona je ptica na navijanje koja kruži oko mehaničkog planetarijuma. Planetarijuma koji se obrće u kamenom kavezu.

„Prihvatiću.“

Radi se o katering.

„Mogu ja to.“ Radiće bilo šta. Pregleda ugovor. Dala je nisku cenu, ali ponuda jedva da je dovoljna. Koliko za njenu mrežu vazduh-voda-ugljenik, i malo preko toga. Postoji i avans. Biće joj potrebna nova uniforma iz štampača. I kupka u banji. Oseća da joj i kosa smrdi. I karta za voz.

Ima jedan sat da stigne do Centralne stanice. Marina trepće i tako stavlja potpis. Kontaktno sočivo skenira i prenosi šaru nje-ne mrežnjače agenciji. Pratioci se rukuju i novac je na njenom

računu. Radost je toliko oštra da je boli. Moć i magija novca nije u onome što ti on dopušta da poseduješ; već u onome što ti dopušta da budeš. Novac je sloboda.

„Pojačaj“, kaže ona Heti. „Uspostavi podrazumevane vrednosti.“

Istog trena stezanje u njenim plućima popušta. Izdisaji su divni. Udisaji – ushićenje. Marina uživa u parfemu Meridijana: elektricitet, barut, vonj otpadnih voda i plesni. A kad dođe do tačke u kojoj bi dah trebalo da se okonča, ima ga još. Udiše duboko.

Ali nema mnogo vremena. Da bi stigla do voza, moraće da uzme Zapadni 83. lift, ali to je na drugoj strani u odnosu na Blejkov stan. Lift ili Blejk? Nema tu šta da se bira.

Lukasinjo se budi. Pokušava da sedne i bol ga tera natrag na krevet. Bridi kao da mu je svaki mišić u telu odvučen sa svoje kosti ili zgloba, da bi taj prostor popunilo mrvljeno staklo. Leži na krevetu, u svlaču koji je pod pritiskom, istom onom koji bi nosio u normalnoj, bezbednoj, običnoj šetnji po površini. Može da pomera ruke, šake. Prsti mu se pomeraju gore-dole po telu, ispituju stanje. Trbušnjaci, mišićni oklop na njegovom stomaku, butine čvrste i definisane. Dupe mu je na opip fenomenalno. Voleo bi da može da dodirne svoju kožu. Mora da zna da li mu je koža dobro. Čuven je po toj svojoj koži.

„Posrano se osećam. Čak me i oči bole. Jesam li na drogama?“

Mi-opioidni klasteri u tvojoj centralnoj sivoj masi pod direktnom su stimulacijom, kaže glas u njegovoj glavi. *Mogu da podesim količinu.*

„Hej, Đinđi, vratio si se.“ Nema greške, bio je to pedantan, batlerski govor njegovog pratioca. Pratioci imaju problem sa dvosmislenošću. On je svestan čiba u donjem desnom uglu vidokruga. Korte ne moraju da obraćaju pažnju na te brojeve, ali njemu je drago što to vidi. Čib mu govori da je živ, svestan, da konzumira. „Gde sam?“

Nalaziš se u medicinskoj ustanovi Sanafil Meridijan, kaže Đindi. Premešten si iz hiperbarične komore u svlak pod pritiskom. Prošao si kroz niz medicinski izazvanih koma.

„Koliko dugo?“ Pokušava da se uspravi u sedeći položaj. Bol mu kida svaku kost i zglob. „Moja žurka!“

Pomerena je. Sada ti sleduje još jedna indukovana koma. Dolazi ti otac u posetu.

Bele zglobne medicinske ruke opružaju se iz zidova.

„Čekaj, ne. Video sam Flaviju.“

Da. Došla je da te poseti.

„Nemoj da mu kažeš.“

Nikad nije razumeo zbog čega je njegov otac prognao njegovu madrinju, surogat-majku, iz Boa Viste kad je osvanuo Lukasinjov šesnaesti rođendan. Zna samo da ukoliko Lukas Korta sazna da je madrinja Flavija bila tu, povrediće je kroz stotinu zlobnih pakosti.

Neću, kaže Đindi.

Lukasinjo se budi treći put. Njegov otac stoji kraj uznožja kreveta. Nizak muškarac, vitak; taman i progonjenog izgleda koliko je njegov stariji brat širok i zlatan. Pribran i ulickan, s tankim, kao olovkom nacrtanim brkovima i bradom, tek toliko; savršen, ali uvek pažljivo razmatra kako da održi to savršenstvo: njegova odeća, kosa, nokti su besprekorni. Hladan, promišljen čovek. Iznad levog ramena lebdi mu Tokinjo. Njegov pratilac je komplikovan čvor muzičkih nota i kompleksnih akorda koji se povremeno razrešavaju u polučujni šapat bosa nova gitare.

Lukas Korta aplaudira. Pet puta jasno pljeska.

„Čestitam. Sada si Trkač.“ U porodici i van nje zna se da Lukas Korta nikada nije trčao po Mesecu. Razlog za to je njegova tajna: Lukasinjo je čuo da onima koji guraju nos u to sleduje kazna, teška. „Ekipa urgentnog odeljenja; oftalmolozi, specijalisti za pneumotoraks; najam hiperbarične komore, najam

svlaka pod pritiskom, naknade za kiseonik...“, govori njegov otac. Lukasinjo ustaje sa kreveta. Medicinski botovi uklonili su svlak pod pritiskom. Beli zidovi se otvaraju oko njega; robotske ruke se opružaju nudeći mu novoodštampanu odeću. „Transfer iz Meridijana u Žoao de Deus...“

„Ovo je Žoao de Deus?“

„Moraš na prijem. Doček heroja. Potrudi se. I gledaj da makar pet minuta ne trpaš kitu ni u koga. Svi su tu. Čak je i Arijel uspela da se izvuče iz Klavijeve suda.“

Pre svega ostalog; ono najosnovnije. Metalni zakivci i klinovi zavlache se pažljivo u rupe u njegovom mesu – svaka je uspomena na slomljeno srce. Đindi pokazuje Lukasinju njega samog i on može da se očeslja tako da mu frizura bude sasvim veličanstvena pod niskom gravitacijom; duboki morski talas sjajne guste kose. Ubistvene jagodice, a o stomak bi mogao da mu mrvši kamenje. Viši je od oca. Svi u ovoj generaciji viši su od pripadnika druge generacije. Bokte, koji je frajer.

„Preživeće“, kaže Lukas.

„Ko?“ Lukasinjo okleva između košulja pre nego što odabere blagu nijansu smeđe boje sa šarom laporca.

„Kodo Asamoa. Ima dvadeset pet procenata opekotina drugog stepena, rasprsnute alveole, popucale krvne sudove, moždane lezije. I nožni palac. Ozdraviće. Delegacija Asamoa čeka u Boa Visti da ti zahvali.“

Možda tamo bude i Abena Asamoa. Možda će biti toliko zahvalna da će mu dozvoliti da je pojebe. Mrke pantalone sa manžetom od dva centimetra i šest faltica. Zakopčava kaiš. Čarape od paučinaste svile i dvobojne mokasine. Pošto je prijem posredi, odgovaraće sportski sako. On bira tvid, oseća bockanje vlakana između palca i prstiju. To je životinjskog porekla, nije štampano. Bezumno skup materijal životinjskog porekla.

„Mogao si da umreš.“

Dok Lukasinjo oblači sako, primećuje značku na reveru: Dona Luna, obeležje Mesečevih trkača. Sveta zaštitnica Meseca:

Naša Gospa Života i Smrti, Svetla i Tame, dopola lice crnog anđela, druga polovina – gola bela lobanja. Dvolična Gospa. Gospa Mesec.

„Šta bi porodica onda učinila?“

Kako je njegov otac znao da će on odabrati sako sa značkom? Onda ruke unose ostatak odeće u zidove i on primećuje da na svakom sakou stoji značka Dona Lune.

„Ja bih ga ostavio, da sam bio na tvom mestu.“

„Ali nisi“, kaže Lukasinjo. Đinđi prikazuje Lukasinju ukupan učinak onoga što je izabrao. Elegantno ali ne i svečano, neformalno ali sa stilom i po sezonskoj modi, a to je evropska moda iz pedesetih godina dvadesetog veka. Lukasinjo Korta obožava odeću u ukrase. „Sad sam spreman za svoj prijem.“

„Ja ću se boriti s tobom.“

Reči Arijel Korte jasno se čuju u sudnici. I u prostoriji nastaje gungula. Tuženi više: ne možeš to. Branilac grmi zbog kršenja pravila postupka. Arijelin pravni tim – sada su joj to sekundanti, pošto je dogovoreno suđenje dvobojem – preklinju, pokušavaju da je obrlate, viču da je to bezumno, da će je Alajumov zatočnik raskomadati. Galerija za javnost je u haosu. Sudski novinari zatrpavaju opseg mreže dok strimuju prenos uživo.

Rutinsko poravnanje o starateljstvu posle razvoda pretvorilo se u najveću moguću dramu. Arijel Korta je u Meridijanu – pa stoga i na celom Mesecu – vodeći advokat, kako za sklapanje braka tako i za razvode. Njeni *nikah*-ugovori⁵ dotiču svakog od Pet Zmajeva, velikih Mesečevih dinastija. Ona ugovara brakove, pregovara o njihovom okončanju, pronalazi rupe u titanijski tvrdim bračnim ugovorima, cenjka se oko otkupa

⁵ *Nikah* – bračni ugovor u islamskom pravu; od arapske reči koja bukvalno znači: „snošaj“. (Prim. prev.)

i dogovara žestoke alimentacije. Sud, galerija za javnost, štampa, društveni komentatori i obožavaoci sudnice imaju najveća moguća očekivanja od slučaja Alajum protiv Filmusa.

Arijel Korta ne razočarava. Svlači rukavice. Rita cipele sa nogu. Skida sa sebe *Diorovu* haljinu. Samo u kapri helankama i sportskom topu, Arijel Korta stoji ispred Klavijevog suda. Arijel pljeska Išolu, svog zatočnika, po leđima. To je plećati Joruba šiljate glave, ljubazan čovek i brutalan borac. Dodoši – novi doseljenici – sa svojom zemaljskom mišićnom masom, najbolji su borci u sudnici.

„Ja ću ovo da odradim, Išola.“

„Ne, senjora.“

„Neće me ni pipnuti.“

Arijel prilazi trima sudijama.

„Nema prigovora na moj izazov?“

Sudija Kufur i Arijel Korta poznaju se već dugo; učitelj i učenica. Prvog dana na pravnom fakultetu on je nju naučio da lunarno pravo počiva na tri noge. Prva je to da ne postoji krivično, već samo ugovorno pravo: o svemu se može pregovarati. Druga je: što manje prava, to bolje. Treća glasi da je nagli potez, vešt zaokret, smeli rizik jednako moćan kao i razborita argumentacija i unakrsno ispitivanje.

„Savetnice Korta, znate jednako dobro kao i ja da je ovo Klavijev sud. Sve može biti osporeno, uključujući i Klavijev sud“, kaže sudija Kufur.

Arijel skuplja prste desne šake i saginje glavu pred sudijama. Okreće se sučelice zatočniku tuženog dole, u jami. Sav je u mišićima i ožiljcima, veteran iz mnogobrojnih sporova koji su prerasli u dvoboje, i već je poziva rukom da dođe, da siđe, da uđe u jamu za borbu.

„Borimo se onda.“

Sudnica odjekuje rikom odobravanja.

„Prva krv“, viče Eraldo Munjoz, Alajumov advokat.

„O ne“, zaurla Arijel Korta. „Smrt, ili ništa.“